

Yettikçe Ömür

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 16 Ocak 2023

Düşlerimin tarhında bir yürekten diğereine seken iklim gibiyim varsın olsun olmayayım hayatımın baharında aşkın şivesinde saklı şarkılar gibiyim...

Hecelediğim dünüm var ve ben bir rüzgârım: bergüzarı ömrün yana yakıla yaşamadığım kadar b/eşiğindeyim de hicabın ve hicranın...

Aşka meylettiğim.

Hüznü kıblem bellediğim...

Bir elin nesi var ya iki elin sesi...

Sürümü yüreğin belki de sürü psikolojinden uzakta kalmış kıvırcıklı saçlı bir koyun bile değilim.

Yola koyuldum bir ikindi vakti ama varamadım gideceğim yere.

Yoldan çıktı düşüncelerim ve meddücezrinde hayatın derin hisler beslediğim tüm yitip gidenlere aşkın rahmetin ve sevdiklerimin hatırına kapadım da çenemi dengim olsun olmasın her kimse azımsandığım ve küçümsendiğim kadar mealim bildim iyi niyeti.

Sapır sapır dökülen hecelerim var misilleme yapan ve hipotenüsüyüm gök kubbenin bazense eş kenarlı bir üçgen bazen kaosa yenik düştüğüm bazen kara bir de yamuk yapanlara ses etmeden yamuk bildiğim hangi açı ise acındıranlara rağbet etmediğim.

Gönlün güzergâhı.

Yalnızlığın kale duvarları.

Kalemin yettiği bazen sözcüklerin yittiği.

Karambole gitmiş ömrümün de şaşkın bakiyesi.

Kar-zarar hesabı yapmaktan artık vazgeçtiğim...

Hulasası duyguların ve rakımı olmayan sonsuzluğun rakamlarının yine sonsuz permütasyon bildiğim kadar iç dünyamın hayalleri ve tahminleri bazen şeşi beş bazense attığım iken düşeş bense düşesiyim içimdeki krallığın ve kendime yettiğim bazen yatıya kaldığım bazense yatır meziyeti ile içimin türbesinde Rabbin gücünde sevdiğim ve sınıandığım kadar sabır ve şükür yüklüyüm.

Rengim beyaz.

Mizacım mı?

Kiblem ışıl ışıl.

Miracım mı?

Hazanım: evet.

Baharım da belki de bekası duyguların ve aksayan ayakları rüzgârın elbet konuşlu olduğum o devasa pervaz bense pervasız bir rüzgârım.

Gönlümün günbegün yükselen çıtası.

Aşkın da şahikası.

Bir konduğum bir göçtüğüm.

Renkli simler dünyası.
Gözüme mil çekenler.
Bir de mimleyenler.
Bense imgelerin tezahür ettiği hayal ötesi bir dünyadayım.
Radarım.
Kantarım.
Aman da aman: nasıl da hamaratım.
Aşkın gönyesi yüreğin zevcesi ve imanın secdesi.
Hırpalanmış benlik ne ki?
İninde evrenin saklı olduğum mazinin eşsiz güftesi elbet kelimelere döktüğüm elbet güfteleri zeminden söktüğüm elbet besteleri kulağımda çınlayan elbet evreleri bir kayıp bir ayıp iken bilinmez.
Hüzün bir redif.
Aşksa bir keşif.
Hazan mekânım.
Gönlümse mabedim.
Mahremim ve matemim mademki aşkın inhisarında açan solan bir çiçeğim asla da yok kuyruk acım hınca hınç kuyrukta kapışanlardan uzak bir başıma kendime yetmeyi bilenim.
Günlerim makber.
Yalnızlıksa kader.
Geceme eşlik eden rüzgâr.
Ser verdiğim yetmezmiş gibi verdiğim sırlarım da asla saklı değilken mezara kadar.
Bir kavşaksa yaşamak.
Şiar edindiğim aşk ve şakağıma dayalı nice şiir.
Yettikçe ömür.
Biledikçe keder.
Aşkın erdiği en üst noktada varsıl bir gölgeyim gel gör ki her zerremle ait olduğum evren ve sadık olduğum ve kulluk ettiğim yüce Huda nasıl da sevdalı bir makberdir dün de kalan ve sevgim mahşere kadar ve metanetim ve istikbalim ve de mazim aydınlık ve engin hayallerin tuttuğu yüreğimde tek kıvılcımın dahi yettiği aralıksız haiz olduğum İlahi Ateşin nezdinde günbegün büyüyen inancım ve umudumla saklı olduğum sonsuzluğun çağırdığı İlahi Işıktaki şükürler olsun ki yolum hep aydınlık ve de rüzgârlı ki üşütmeyen ve ısıtan ılık rüzgârın esintisinde huzur bulduğumdur tek gerçek elbet şerh düştüğüm İlahi Aşkın kiblesinde saklı iken tüm muradım...